

Гана

самохвалка

Имало въ Босилково една жена, която много обичала да се хвали. Нарекли я Гана-самохвалка. Кждето мине, при когото се спре, все себе си ще похвали. На всички се подигравала и на всички кусуръ намирала:

— Отъ моето платно по-бѣло нѣма, — хвалила се Гана. Отъ моята премѣна по-гиздава въ цѣло Босилково не ще се намѣри. Като моятъ хлѣбъ нито на една фурна нѣма!

Обикаляла Гана съседкитѣ си заранъ, хвалила имъ се и ги укорявала, че не сж чевръсти като нея:

— Че ти сега ли си метешъ двора, ма? Азъ още въ тъмно навредъ си пометохъ. Одаичката ми и дворчето ми грѣятъ отъ чистота...

— У-у! Пъкъ ти, стрино Божковице, сега ли замѣсвашъ хлѣба? Моитѣ пити откога се опекоха... И масълце си избихъ и млѣкото си подквасихъ.

Или ще се загледа къмъ прострѣното пране и ще свие подигравателно устнитѣ си:

— Прането ви черно и рѣждиво като Маринкиното малаче! Пъкъ моитѣ дрехи грѣятъ на вѣжето...

Не преставала Гана да ходи по махалата да се хвали, а вѣкщи всичко ѣ било въ безреда: Прането натрупано въ копанята, децата ѣ ходѣли съ пробити лакти, паницитѣ по два дни се търкаляли неомити на мивката, а боклука на купища се вмирисвалъ до вратата.

Веднажъ съседкитѣ се наговорили да ѣ отидатъ на гости. Изпратили ѣ хаберъ да ги чака у дома си.

— Ами сега! — разтичала се Гана да сложи всичко на мѣсто и да почисти одаичката. Наблѣскала неомититѣ паници

подъ одѣра заедно съ калнитѣ царвули, съ разбъркани кѣлчища и непранитѣ дрехи.

— Хвалихъ се, че у мене всичко свѣти отъ чистота. Сега, докато дойдатъ, трѣбва всичко да лѣсна, да измия и да прибера, — мислила си тя и запѣхтяна тичала като луд

да изъ мръсната и разбутана стая. Заловила се да търка дѣскитѣ. Оставила тѣхъ и разма-

